

Samen een vuist maken om de zorg te redden

De mensen in de zorg moeten zelf in opstand komen. Tegen de marktwerking en tegen de hoge heren in Den Haag.

Lonneke Maraczi

De pijnlijke gevolgen van jarenlang bezuinigen en marktwerking in de zorg komen meer en meer aan het licht. Het nieuws van 12 maart – ‘Vacatures in de zorg nemen toe: De rek is eruit’ zou niemand meer moeten verrassen. Iedereen met een beetje boerenverstand heeft dit al lang zien aankomen, maar de verantwoordelijke bewindslieden blijkaar niet. Tegen alle waarschuwingen in zijn zij doorgesloopt met de sloop en vermarkting van de zorg. De crisis in de zorg is groot! Wie gaat deze crisis oplossen? Dezelfde bewindslieden die de crisis veroorzaakt hebben?

Verzorgende in de ouderenzorg is voor mij nog steeds het mooiste beroep dat er is. Maar het is ook een zwaarder beroep geworden, dat zijn tol eist. Veel verzorgenden doen hun werk met passie en gaan door tot ze erbij neervallen. Dat verklaart ook waarom zij niet massaal aan de bel trekken. Zij hebben helemaal geen tijd om in opstand te komen, laat staan het werk neer te leggen, want ‘wie zorgt dan voor onze mensen?’. Ik zie het in mijn omgeving. Collega’s die het allemaal te druk hebben, mopperen en moe zijn en daardoor niet zien dat zij een onderdeel van de oplossing kunnen zijn. Er is gelaten-

heid, ‘het is nu eenmaal zo...’ En zo blijven we het onmogelijke doen en conformeren we ons aan de marktwerking waarbij niet de benodigde zorg leidend is maar het kostenplaatje.

Ook zorgaanbieders maken zich hier schuldig aan. Ondanks alle bezuinigingen zijn zij zich in allerlei bochten blijven wringen om het onmogelijke waar te kunnen maken. Ook zij hebben zich aan de marktwerking geconformeerd met alle gevolgen van dien: doorgedraaide controle, bureaucratie, protocollen, hoge kwaliteitseisen, meer taken, toenemende werkdruk, zonder oog te hebben waar echte goede zorg voor staat. Als er alleen nog oog en tijd is voor de meest basale zorg zal het beroep doodbloeden. Goede zorg is zoveel meer dan een krabbel op de medicatie-aftekenlijst. Bij de zorg draait het om een vertrouwensrelatie, een luisterend oor, iemand in zijn waarde laten, eigen regie etc. Dat is wat het beroep zo boeiend maakt.

De crisis in de zorg kan alleen opgelost worden door de sector zelf. Om te beginnen door in verzet te komen tegen de marktwerking en de hoge heren in Den Haag. Niet meer concurreren met

elkaar maar samenwerken, niet meer bezuinigen maar investeren.

Ook lokaal moeten we vanaf nu de nodige stappen zetten om de zorg en het imago ervan te verbeteren. Zorgaanbieders en gemeente moeten hun verantwoordelijkheid nemen. De vacatures worden niet vanzelf ingevuld. Het werk weer aantrekkelijk maken is een verantwoordelijkheid van ons allen. Zorgaanbieders moeten fatsoenlijke, vaste contracten bieden, minder nadruk leggen op controle en bureaucratie, kwaliteit afmeten aan het welbevinden van de zorgvrager, personeel niet overvragen maar ondersteunen en geen rekenkundige beslissingen meer van achter het bureau van zorgmanagers, maar vanaf de werkvloer. Werkbedrijf Senzer moet samen met de gemeente aan de slag met bijvoorbeeld extra scholing, proefplaatsingen en uitkeringen omzetten naar (deel)contracten. In overleg met alle belanghebbenden doen wat nodig is, hierin investeren en het lef hebben om te experimenteren.

Ik doe een dringende oproep aan onze zorgaanbieders, Senzer en de Helmondse politiek om deze gedeelde verantwoordelijkheid te nemen. Niet wachten op Den Haag maar vanaf morgen samen aan duurzame oplossingen werken en stoppen met pleisters plakken en noodverbanden leggen!

Lonneke Maraczi is fractievoorzitter van de SP Helmond.

Collega's hebben het te druk en zijn te moe om te zien dat zij onderdeel kunnen zijn van de oplossing